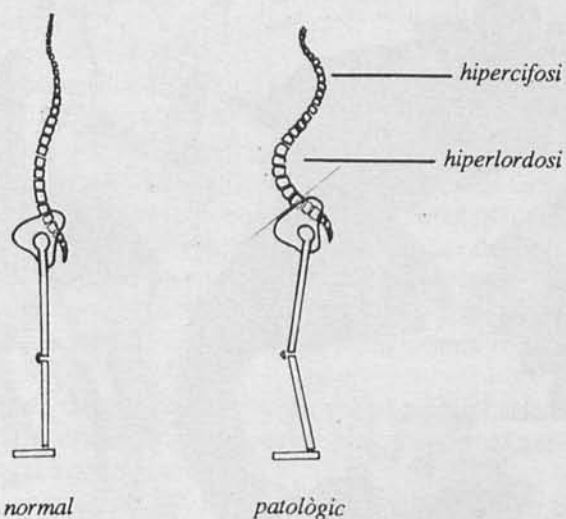

PERFIL

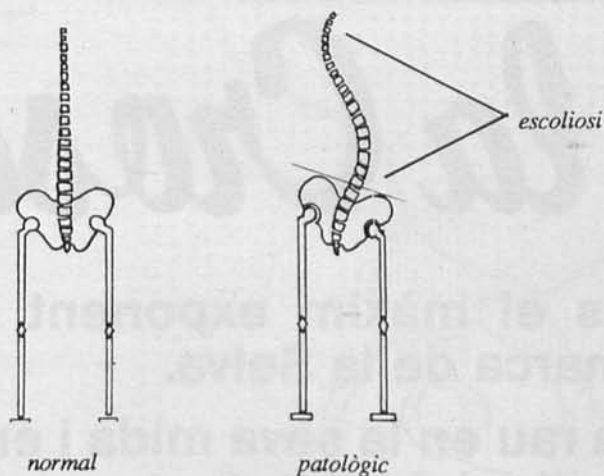

vol desviament a un costat o a l'altre, s'anomena: escoliosi. Igualment, farem la distinció de:

-postura escoliòtica, quan no hi ha cap fixament ni deformitat òssia.

-escoliosi, quan les vèrtebres de la columna ja estan fixades en aquella posició.

D'ESQUENA

COM PODEM VALORAR SI ELS NENS TENEN ALGUNA D'AQUESTES ALTERACIONS

Els hem d'observar, descalços i despullats:

Mantindrem un toc d'alerta,

De perfil. Si veiem:

-que surt d'una forma desmesurada el ventre i les natges (postura lordòtica).

-si la corba de l'esquena ens fa pensar en una jepa (postura cifòtica).

D'esquena. Si veiem:

-un muscle més elevat que l'altre.

-un costat de la pelvis més elevat que l'altre.

-els forats que formen els braços amb els laterals del tronc són diferents.

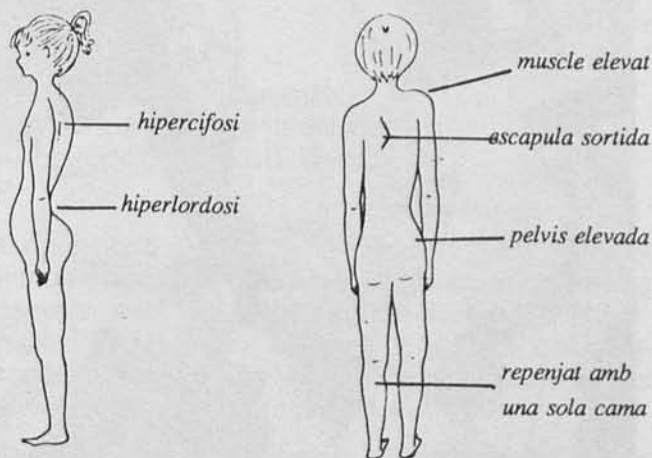
-el nen està constantment repenjat sobre el mateix peu.

-si li surt una escàpula més que l'altra.

De cara.

-si un costat de pit està més enfonsat que l'altre.

-si la cara presenta alguna asimetria.

postura:

-hipercifòtica

-hiperlordòtica

postura escoliòtica

QUÈ CAL FER SI OBSERVEM ALGUNS D'AQUESTS SIGNES

-el més important de tot, és no esverar-nos.

-no demanar al nen amb insistència que rectifiqui la descoberta que hem fet.

-hem de continuar observant alguns dies, si persisteix el mateix vici o és variant. Els nens, solen agafar "vicis" posturals, que són inconscients i que van alternant; és com una mena d'exploració o tanteig, o aprenentatge per elaborar la seva pròpia postura.

-hem de tenir també present, que durant els anys forts de creixement, (12-14 anys), els ossos no creixen tots d'una manera uniforme, sinó que ho fan d'una manera alterna entre: braços i cames, i entre costat dret i esquerre; aquesta alternança, sol produir-se cada sis mesos.

Si confirmem una persistència en els signes que hem observat, és quan ens hem de disposar a consultar-ho al metge. Però hem de tenir sempre present que no cal esverar-nos, ja que el més probable, és que sigui només una qüestió postural. Cal, però, posar-hi mesures perquè no degeneri en una deformitat òssia. I sobretot, de cap manera no hem de provocar angoixa en el nen, això representaria una dificultat perquè ell pogués retrobar el seu equilibri.

Podríem continuar ara dient, QUÈ CAL FER PER AJUDAR POSITIVAMENT EN L'EVOLUCIÓ DEL CREIXEMENT DEL NEN, però ja ens hem allargat prou, i no disposem de més espai per fer-ho. En una altra ocasió continuarem parlant d'aquest tema, i ho farem partint del punt on ara ens hem quedat encallats.